

Geachte heer / mevrouw,

Namens [...] stel ik hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank Noord-Holland van 24 maart 2014 (**bijlage 1**). De in beroep reeds overlegde volmacht is eveneens op onderhavig hoger beroep van toepassing.

ONTVANKELIJKHEID

Het hoger beroep is gericht tegen een uitspraak op verzet ten aanzien waarvan normaal gesproken geen hoger beroep openstaat.

Echter, voor kennismaking van een appèl kan grond bestaan, indien sprake is van zodanige schending van eisen van een goede procesorde, dan wel fundamentele rechtsbeginselen, dat van een eerlijk proces geen sprake is (LJN: AR6317).

Appellante meent dat zulks in haar zaak het geval is. Zij heeft geen eerlijk proces gekregen, doordat de rechtbank in strijd met het vigerende recht ten onrechte heeft geweigerd haar zaak in behandeling te nemen.

GRONDEN VAN HET HOGER BEROEP

In zijn uitspraak van 16 juli 2010 (ECLI:NL:RVS:2010:BN2122) heeft de Afdeling overwogen dat verschil in de praktijk (met betrekking tot het al dan niet verlenen van een hersteltermijn voor het betalen van griffierecht - MH-) tot verwarring kan leiden bij rechtzoekenden. Naar het oordeel van de Afdeling mag de belanghebbende er op vertrouwen dat hem, ondanks de termijnstelling in de maningsbrief, een tweede termijn wordt gegund waarbinnen het griffierecht dient te worden voldaan.

De rechtbank heeft dit niet alleen miskend, zij is volledig aan de daartoe strekkende verzetsgrond voorbijgegaan!

Tijdens de verzetprocedure heeft appellante bij brief van 24 februari 2014 aangetoond dat andere rechtbanken wél een extra termijn geven waarbinnen het griffierecht moet worden betaald. Hierbij klemt dat in de zaak van appellante evident géén sprake was van spoedeisendheid en in het geval waarnaar in de brief van 24 februari 2014 werd verwezen wél.

Dat er bij de rechtbank Haarlem in zijn algemeenheid sprake is van een 'meer structureel' negeren van de Procesregeling bestuursrecht blijkt voorts uit de uitspraak op verzet van 13 juli 2010 (**bijlage 2**).

Gelet op het vaste gebruik van andere rechtbanken kan op voorhand niet uitgesloten worden dat de rechtbank Noord-Holland een niet geheel zuivere afweging maakt tussen enerzijds de wens om de eigen werkdruk te verlichten en anderzijds het fundamentele recht van de burger op een inhoudelijke behandeling van zijn zaak. Dit maakt een oordeel over deze

kwestie van uw Afdeling des te belangrijker, temeer daar de rechtbank zich ten aanzien van haar handelswijze gevrijwaard waant van een oordeel daarover in hoger beroep.

MET VERZOEK

Het hoger beroep gegrond te verklaren en een proceskostenveroordeling uit te spreken

Gemachtigde

M.S.J. (Marinus) Hoorntje

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Zittingsdatum: vrijdag 10 oktober 2014 om 10:00 uur
Procedurenummer: 201403617/1/A4

PLEITAANTEKENINGEN DRS. M.S.J. HOORNTJE

Namens:

mevrouw [...] (hierna aangeduid als 'appellante'), woonachtig te [...],

inzake:

het hoger beroep van appellante tegen de uitspraak van de rechtbank Noord-Holland van 24 maart 2014 waarbij het verzet, gericht tegen de uitspraak van 17 februari 2014, ongegrond is verklaard.

A. Ten principale

1. Artikel 12, leden 2 en 3, van de Procesregeling bestuursrecht schrijft voor dat eerst een aangetekende herstel-verzuimbrieff wordt verzonden alvorens tot een niet-ontvankelijkverklaring van het beroep mag worden overgegaan.
  2. In haar ontvangstbevestiging van 23 januari 2014 bevestigde de rechtbank letterlijk dat zij (citaat:) 'de richtlijnen van de Procesregeling bestuursrecht volgt'.
  3. De Procesregeling bestuursrecht bindt de rechter via het beginsel van een goede procesorde (CRvB, 17 april 2003, ECLI:NLCRVB:2003:AF8487 en HR 29 maart 2008, ECLI:NL:HR:2008:BB1359).^{1[1]} Ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling (o.a. ABRS, 16 oktober 2013, 201302743/1/A3) wordt in geval van schending van dit beginsel het appelverbod doorbroken.
-

4. De rechtbank Oost-Brabant heeft zeer recent, namelijk in haar uitspraak op verzet van 21 juli 2014, bevestigd dat de rechtbank op grond van artikel 12, leden 2 en 3, van de Procesregeling bestuursrecht verplicht is om een herstel-verzuimbrief te verzenden, alvorens tot een niet-ontvankelijkverklaring van het beroep over te kunnen gaan (ECLI:NL:RBOBR:2014:4158).^{2[2]} In die betreffende zaak was er, net zoals in onderhavige zaak, sprake van dat de rechtbank de termijn van artikel 8:41, vijfde lid, Awb, vanwege spoedeisendheid had verkort.
  5. Ook uw Afdeling heeft er bij uitspraak van 16 januari 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:BY8563) geen enkele onduidelijkheid over laten bestaan dat de toegang tot de rechter moet worden geborgd middels toezending van een verzuimherstelbrief.
  6. Indien *op correcte wijze* griffierecht is geheven en het griffierecht wordt onverschoonbaar niet of te laat betaald, dan levert dat een in de rechtspraak algemeen aanvaarde grond voor niet-ontvankelijkverklaring op. Dan is geen sprake van evidente schending van eisen van goede procesorde dan wel van fundamentele rechtsbeginselen (CRvB, 7 april 2014, ECLI:NL:CRVB:2014:1147).
  7. Andersom: indien *niet op correcte wijze* griffierecht is geheven, dan levert dat GEEN aanvaarde grond op voor niet-ontvankelijkverklaring en dan is er WEL sprake van evidente schending van eisen van goede procesorde dan wel van fundamentele rechtsbeginselen.
  8. Verweerder beroept zich in zijn verweerschrift op de uitspraak van uw Afdeling van 21-11-2001 (ECLI:NL:RVS:2001:AD6618). Appellante doet dat ook. In die uitspraak wordt immers bevestigd dat, zolang er een hersteltermijn wordt geboden om het griffierecht te voldoen, er is voldaan aan de uit artikel 6 van het EVRM voortvloeiende evenredigheidseis. Hieruit moet worden geconcludeerd dat de rechtbank, door GEEN hersteltermijn te bieden, NIET heeft voldaan aan de uit artikel 6 van het EVRM voortvloeiende evenredigheidseis. Bij schending van artikel 6 wordt het appelverbod doorbroken.
  9. Iedereen is gelijk voor de wet. Alle rechtbanken in Nederland versturen een verzuimherstelbrief in het geval niet binnen de gestelde termijn griffierecht is betaald. Door hiervan af te wijken heeft de rechtbank Noord-Holland aan appellante rechten onthouden die alle andere belanghebbenden in Nederland wel genieten. Appellante is, anders dan alle andere belanghebbenden in dezelfde situatie, dus ten onrechte de toegang tot de rechter onthouden. Dit is een van de meest vergaande schendingen van eisen van fundamentele rechtsbeginselen.
  10. Het overwogene in de uitspraak van uw Afdeling van 14 oktober 2019 (ECLI:NL:RVS:2010:BO0542) maakt dit niet anders. In die zaak paste uw Afdeling in het kader van de Crisis- en herstelwet de door uw Afdeling gehanteerde procedure toe waarop de belanghebbende als zodanig in een maningsbrief was geweest. De rechtbanken hanteren
-

een ándere procedure, namelijk de Procesregeling bestuursrecht, die expliciet voorschrijft dat wél een tweede termijn voor het betalen van griffierecht wordt gegeven. Appellante was er ook niet op gewezen dat haar geen tweede termijn zou worden geboden. In tegendeel, aan haar was expliciet meegedeeld dat de Procesregeling bestuursrecht werd gevolgd.

B. *Subsidiair*

11. Ingevolge artikel 8:52 Awb kan de bestuursrechter de termijnen alleen verkorten, en daar alsdan eventueel consequenties aan verbinden, 'indien de zaak spoedeisend is'. Dat de rechtbank de zaak versneld heeft willen behandelen, wil niet zeggen dat deze spoedeisend was. De zaak was evident níet spoedeisend. Appellante had ook niet op spoedeisendheid aangedrongen. Er was ook niet voldaan aan de voor spoedeisendheid benodigde eis: er dreigde geen onomkeerbare situatie. Dat er voor de rechtbank om een andere reden dan 'spoedeisendheid' reden bestond voor versnelde behandeling maakt niet dat de zaak spoedeisend was.
12. De rechtbank heeft dus gehandeld in strijd met de wettelijke bepaling dat de termijn alleen kan worden verkort in geval van spoedeisendheid. Laat staan dat de rechtbank daar de fatale gevolgen aan mocht verbinden op de wijze zoals gedaan, zonder een verzuimhersteltermijn te bieden.
13. Anders dan verweerder onder verwijzing naar artikel 24 van de Procesregeling bestuursrecht 2010 in zijn verweerschrift schrijft en anders dan de rechtbank kennelijk veronderstelde, was door appellante geen beroep ingesteld tegen het *niet tijdig nemen van een besluit*, maar tegen de *weigering om een besluit te nemen*. Artikel 24 van de Procesregeling bestuursrecht 2010 is dus niet van toepassing. De rechtbank had dus noch een feitelijke titel (spoedeisendheid) noch een juridische titel (artikel 24 van de Procesregeling bestuursrecht 2010) om de zaak versneld te behandelen, laat staan om het beroep zonder het bieden van een verzuimherstel niet-ontvankelijk te verklaren.
14. Noch in de Awb, noch in de Procesregeling bestuursrecht 2010, noch in enige andere regeling is een bepaling te vinden op basis waarvan artikel 12, tweede lid, van de Procesregeling bestuursrecht 2010 niet van toepassing zou zijn op een beroep gericht tegen de weigering om een besluit te nemen.
15. Maar ook als artikel 24 van de Procesregeling bestuursrecht 2010 wel van toepassing zou zijn geweest, dan nog maakte dat het beroep niet spoedeisend, laat staan dat daar de fatale gevolgen aan konden worden verbonden zoals de rechtbank deed. Ook ontsloeg het de rechtbank niet van haar verplichting om een termijn te bieden voor het herstellen van het (vermeende) verzuim.
16. De vergelijking met de gang van zaken rond de verzoekschriftprocedure bij de voorzieningenrechter dringt zich op. In zo'n procedure draait het immers onmiskenbaar wél om spoedeisendheid. En zelfs dán worden er geen fatale gevolgen verbonden aan het niet binnen de termijn betalen van het griffierecht. Integendeel! Men is dan juist heel flexibel. Het griffierecht kan soms zelfs per kas vlak voor de zitting worden betaald (rechtbank

Amsterdam). Hoe dan ook wordt er ook dan altijd nog een verzuimhersteltermijn geboden (o.a.: CRvB, 16-02-2009, ECLI:NL:CRVB:2009:BH4218). Spoedeisendheid kan dus nooit een reden zijn om het - in eerste termijn - niet tijdig betalen van het griffierecht rauwelijks te beantwoorden met niet-ontvankelijkverklaring.

C. Conclusie en verzoek

17. Gelet op voorgaande is appellante van oordeel dat het hoger beroep gegrond moet worden verklaard.
18. Appellante verzoekt uw Afdeling om zelf in de zaak te voorzien dan wel te bepalen hoe het proces moet worden voortgezet, zodanig dat:
  - appellante alsnog in de gelegenheid wordt gesteld om de gronden, gericht tegen de beslissing op bezwaar, op een zitting mondeling toe te lichten en
  - de proceskosten van deze procedure en de voorgaande procedures (bezwaar, beroep en verzet) worden vergoed.